

A Fővárosi Ítéltábla a Krankovics Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Liebhauser-Hoór Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és a Garamvölgyi Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása és jogkövetkezményei iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. augusztus 10. napján kelt 15.G.40.999/2016/30. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és a felperes által a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 1.181.100 (egymillió-száznyolcvanegyezer-egyszáz) forintba leszállítja.

Az ítélet indokolásából mellőzi a 2. oldal 10. bekezdés 3. mondatát; a 3. oldal 2. és 3. bekezdését; az 5. oldal 1. bekezdésének 4. mondatát és 7. bekezdését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 15.000 (tizenötezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 8.000 (nyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, és az államnak külön felhívásra 70.400 (hetvenezer-négyszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. A további 17.600 (tizenhétézer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére a felperest kötelezi az

állam külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes elsődleges kereseti kérelmében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. és a II. rendű alperes a 2015. december 3-án kelt elektronikus levelében megfogalmazott felhívással a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII törvény (a továbbiakban Tpvt.) 5. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartást valósított meg, és tiltsa el az alpereseket a további jogsértéstől. Kérte annak a megállapítását is, hogy az I. és a II. rendű alperes a Tpvt. 4. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartást tanúsított azzal, hogy az ügyfeladatbázisába tartozó adatokat jogosulatlanul megszerezte és felhasználta, valamint tiltsa el az alpereseket a megszerzett adatok további felhasználásától. Az elsődleges kereseti kérelem megalapozatlansága esetén másodlagosan ugyanazon tényállítások alapján kérte annak a megállapítását, hogy az I. és a II. rendű alperes a Tpvt. 2. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartást valósított meg. Előadta, hogy a bíróság kötelezze az I. és a II. rendű alperest egyetemlegesen 3.231.738 forint kártérítés és perköltség megfizetésére. Keresetét azzal indokolta, hogy az általa használt járműkövető rendszer és a részét képező szoftver szerzői és vagyoni jogainak kizárólagos jogosultja, és az elektronikus levélben megfogalmazott felhívás alkalmas az ügyfelek szabad döntési jogának tisztességtelen befolyásolására, mert azt állítja, hogy a jövőben nem lesz képes a szolgáltatás nyújtására, tevékenységét a jövőben nem fogja ellátni.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy a megjelölt e-mailt a törvényes képviselője fogalmazta meg és adta ki a II. rendű alperes tudta és előzetes beleegyezése nélkül, azonban nyilatkozata nem minősülhet a Tpvt. 5. §-ába ütköző bojkottfelhívásnak, az kizárólag tájékoztatás a saját jó hírnevének védelme érdekében.

A II. rendű alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását ügyvédi megbízási szerződés és díjelszámolás alapján. Összesen 30 óra munkára 750.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat igényelt, valamint csatolta a korábbi jogi képviselő dr. **M. Á.** megbízási szerződését és a II. rendű alperes részéről a korábbi jogi képviselőnek átutalt

1.100.000 forint összegre vonatkozó kimutatást.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes 2015. december 3. napja és 2015. december 7. napja között a felperes tulajdonosi körében kialakult helyzetről és a továbblépés lehetőségéről kiküldött e-mailjében megfogalmazott és a rendelkező részben idézett nyilatkozatával a Tptv. 5. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartást valósított meg. Eltiltotta az I. rendű alperest a további jogsértéstől, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 2.052.500 forint perköltséget, valamint rendelkezett a peres felek ezt meghaladó perköltségének viseléséről és az illeték megfizetéséről. A felperes fentieket meghaladó keresetét elutasította. Az ítélet indokolásában egyebek mellett az alábbi ténymegállapításokat tette:

- 1.) „**K. B.** idővel az általa lefejlesztett és helyzetmeghatározó online projektnek (...) elnevezett gépjárműkövető szoftverre felhasználási jogot adott az I. r. alperesi cégnek" (2. oldal 10. bekezdés 3. mondat).
- 2.) „A felperesi cég az ügyfelei részére biztosított gépjármű-követési szolgáltatáshoz **K. B.** hozzájárulásával az általa lefejlesztett fent említett szoftvert kezdte el használni" (3. oldal 2. bekezdés).
- 3.) „A szoftverre vonatkozóan azonban a felek írásbeli felhasználási szerződést nem kötöttek, a felperesi cég a szoftvert írásbeli felhasználási szerződés nélkül használta" (3. oldal 3. bekezdés).
- 4.) „Az I. r. alperes írásbeli szerződéssel felhasználási jogot biztosított a II. r. alperes részére a **K. B.** által kifejlesztett és a felperesi cég által korábban használt gépjárműfigyelő rendszer felhasználási jogával kapcsolatban" (5. oldal 1. bekezdés 4. mondat).
- 5.) „A felperes ugyanakkor nem vitatta, hogy az általa használt szoftver használatára, illetőleg külön tulajdonjogára vonatkozó írásbeli szerződéssel nem rendelkezik" (5. oldal 7. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság döntésének indokolásában rámutatott, hogy a bírói gyakorlat szerint a bojkottfelhívások tartalmának valóságát a kereset elbírálása szempontjából mindig közömbös. A perbeli szolgáltatás alapját képező szoftverrel összefüggő, a felperes és az I. rendű alperes közötti, a szellemi tulajdont érintő jogvita megítélése sem jogosítja fel az I. rendű alperest a sérelmezett tartalmú levelek kiküldésére, ezzel összefüggő állításai valóságát sem teszik jogszerűvé a magatartását. A levelek kiküldésével olyan, a gazdasági mérlegelés körén kívül eső eszközt alkalmazott, amellyel megvalósította a Tptv. 5. §-a szerint tilalmazott versenyjogsértő magatartást.

A fellebbezést előterjesztő felperes kérte a II. rendű alperes javára megállapított perköltség 1.100.000 forinttal való csökkentését és az ítélet indokolásának megváltoztatását a fentiekben idézett 1.)-5.) pontban jelölt szövegrészek (2. oldal 10. bekezdés 3. mondat; 3. oldal 2. bekezdés; 3. oldal 3. bekezdés; 5. oldal 1. bekezdés 4. mondat; 5. oldal 7. bekezdés) mellőzésével, ennek hiányában másodlagosan annak a megállapítását, hogy a felek között a ... szoftver tulajdonjogának vonatkozásában jogvita van, ezért a bíróság a szoftver tulajdonjogával és a felperesi használat körülményeivel kapcsolatban ne foglaljon állást.

A fellebbezés indokaként előadta, hogy a II. rendű alperes által a dr. **M. Á.** ügyvéd részére kifizetett díjazás érvényesítése megalapozatlan és sérti a Pp. 75. § és 78. §-a szerinti célszerűség és jóhiszeműség követelményeit, mert a per vitelére nem rendelkezett a II. rendű alperestől önálló meghatalmazással. A per kezdetén a II. rendű alperest dr. **P. T.** képviselte, dr. **M. Á.** csak a 2016. augusztus 25-én tartott tárgyaláson jelent meg az ő helyetteseként eljárva. A perben beadványt nem terjesztett elő, arra egyébként is csak helyettesként lett volna jogosult. A II. rendű alperes képviselőt 2016. szeptember 9-től a Garamvölgyi Ügyvédi Iroda vette át, és az új jogi képviselő úgy nyilatkozott, hogy dr. **M. Á.** megbízása 2016. szeptember 6-án megszűnt. A megjelölt díjigény is alaptalan, mert a II. rendű alperes a keresetlevelet és az idéző végzést 2016. június 23-án vette át, ezen a napon hatalmazta meg dr. **P. T.** ügyvédet, ennek ellenére perköltségként dr. **M. Á.** részére meghatalmazás nélkül 2016. januártól 2016. júniusig 600.000 forintot kíván elszámolni, 2016. szeptember - november hónapra pedig 300.000 forintot, noha a korábbi jogi képviselő megbízási szerződése 2016. szeptember 6. napjával megszűnt. Megalapozatlan a megbízási díj 2016 július és augusztus hónapokra is, mert ebben az időszakban nem dr. **M. Á.**, hanem dr. **P. T.** képviselte a II. rendű alperest.

Az ítélet indokolásának megváltoztatásával kapcsolatban előadta, hogy a peres eljárás nem a ... szoftver tulajdonjogának megállapítására irányult, a szoftver kiadása tárgyában folyamatban van egy másik per **K. B.** mint a felperesi társaság volt tagjával szemben. A szoftver tulajdonjogára vonatkozóan az elsőfokú bíróság a perben bizonyítást sem folytatott le, így az ítéletben rögzített tényállás a szoftver tulajdonjogával és felhasználásával kapcsolatban bizonyítatlan. Ezek a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésével, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése következtében, iratellenesen kerültek az ítéletbe. A fellebbezésében hivatkozott az általa F/8 alatt csatolt társasági szerződés 9.3.1. pontjára, az F/14 és F/16 alatti ügyfélszerződésekre, levelezésre, valamint a 2012. november 16-i taggyűlési jegyzőkönyvre, melyek alapján egyértelműen bizonyította, hogy a ...

szoftver a tulajdonát képezi. Az I. rendű alperes saját nyilatkozatai alátámasztására semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő, a szoftver tulajdonjogával és keletkezésével kapcsolatban egymástól eltérő állításokat tett. Az F/9 alatt csatolt bojkottfelhívást tartalmazó nyilatkozatában, majd a keresettel szemben előterjesztett érdemi ellenkérelmében és a pert megelőzően 2015. november 20-án küldött felszólító levelében egyaránt az I. rendű alperesi céget tüntette fel a szoftver tulajdonosának. A ... szoftver elnevezést a fenti nyilatkozataiban nem használta, az először **K. B.** I. rendű alperes törvényes képviselőjének a 2017. május 25-i tárgyaláson való meghallgatása során merült fel, kizárólag ő állította, hogy azt az I. rendű alperestől függetlenül magánszemélyként fejlesztette ki és ideiglenes jelleggel bocsátotta a felperesi társaság rendelkezésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte a perben előterjesztett bizonyítékokat, továbbá megsértette az indokolási kötelezettségét, mert az ítéletben nem adott számot arról, hogy az általa csatolt okiratok és a felperes ügyvezetőjének nyilatkozata helyett miért az I. rendű alperes törvényes képviselője, **K. B.** előadását fogadta el az első négy kifogásolt ténymegállapítás alapjaként. Az ötödik pontban írtak mellőzését azért kérte, mert iratellenes megállapítás, amit a perben nem állított. A 2017. május 25-i tárgyaláson az elsőfokú bíróság mint a per tárgyával össze nem függő kérdések feltevését nem engedélyezte, ezért az ellenbizonyítástól el volt zárva. A 2017. június 8-án és 2017. július 17-én tett észrevételében pedig részletesen cáfolta az I. rendű alperes ... szoftverrel kapcsolatos állításait.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és a felperes 75.000 forint + áfa másodfokú perköltségben marasztalását a csatolt ügyvédi megbízás alapján. Álláspontja szerint a vitatott tényállási elemet a felperes tette a kereset tárgyává, annak indokolásaként részletesen körülírta a szoftver tulajdonlásának körülményeit, jelentős, terjedelmes és irreleváns bizonyítást folytatott. Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen tisztázta, mérlegelő tevékenysége aggálytalan, az általa megállapított tényállás megalapozott, abban iratellenesség vagy téves ténybeli következtetés nincs, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte. A Pp. 3. § (4) és (5) bekezdése, valamint a 206. § (1) bekezdése alapján hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékok kellően indokolt elfogadásával - mérlegeléssel - olyan tényállást is megállapíthat, amely a fél által vitatott bizonyíték tartalmával nem áll ugyan összhangban, a per egyéb adataira figyelemmel azonban nem okszerűtlen. A bíróság mérlegelési körébe vont adatok kellően alátámasztják az ítélet indokolásának tényállási részét, a felperes által kifogásolt e-mail nyilatkozat nem vitatottan egy szoftver használatához, illetőleg annak megtiltásához szorosan kapcsolódott. Valótlan a felperes állítása, hogy el volt zárva bármitől az eljárás során, részletes

előkészítő iratot terjesztett elő a szoftver elnevezésére, tulajdonjogára vonatkozóan, az 5.) pont szerinti megállapítást tartalmazó 2017. május 25-i tárgyalási jegyzőkönyv kijavítását nem kérte, arra észrevételt nem tett, tartalmát nem kifogásolta, és a tárgyalás berekesztésére való figyelmeztetést követően sem tett észrevételt vagy indítványt.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Azzal érvelt, hogy a felperes perköltség mérséklése iránti kérelme megalapozatlan, mert a költségeket saját magatartásával idézte elő, nyilatkozataiban és előkészítő irataiban nem tudott olyan jogsértő magatartást megjelölni a részéről, ami alapján a marasztalása felmerülhetett volna. A 2016. december 1. napján tartott tárgyaláson felajánlotta, hogy amennyiben a felperes a keresetétől vele szemben eláll, perköltség igényt nem támaszt, annak ellenére, hogy ekkorra már jelentős ügyvédi munkadíjat fizetett ki a jogi képviselőinek. A fellebbezésben az ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban leírtakat is vitatta, mert a megjelölt összegeket számlák alapján teljesítette a jogi képviselők részére, a banki átutalások valóban megtörténtek. Ha a felperesnek aggálya volt a jogi képviselők részére történő kifizetésekkel kapcsolatban, az erre vonatkozó bizonyítási indítványait az elsőfokú eljárásban kellett volna előterjesztenie, a másodfokú eljárásban ennek nincs helye.

A felperes az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében kiemelte, hogy a 2016. augusztus 3. napján tartott tárgyalás jegyzőkönyvébe foglalt bizonyítási teherről szóló tájékoztatásnak nem volt része a ... Járműkövető rendszer (... szoftver) tulajdoni viszonya, ebből - illetve a teljes peranyagból - következően az elsőfokú bíróság a kérdésben bizonyítást nem folytatott le. A II. rendű alperes tekintetében megerősítette, hogy fellebbezése a dr. **M. Á.** sel kötött megbízási szerződéssel igazolt 1.100.000 forint ellen irányul, mert dr. **M. Á.** a per vitelére önálló meghatalmazással nem rendelkezett, a fellebbezésben vitatott megbízási szerződés nem a konkrét ügyre, hanem általános jogi tevékenységre vonatkozott, azt 2015. december 14-én kötötték meg, így nem lehetett célja a perre történő felkészülés, mivel a keresetlevelet csak 2016. március 3-án nyújtotta be, arról a II. rendű alperes csak 2016. június 23-án szerzett tudomást.

Az ítélet az ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között a Pp. 253. § (3) bekezdése és 247. §-a alapján bírálta felül, így az a II. rendű alperes javára megítélt perköltség összegéből kizárólag 1.100.000 forintot, valamint az ítélet indokolásának a tényállásra vonatkozó, a fellebbezés 1.)-5.) pontjában megjelölt és idézett szövegrészét érintette. A per főtárgya tekintetében a felperes keresetének részben helyt adó, a II. rendű alperessel szemben teljes körűen elutasító és a

perköltségre vonatkozó további rendelkezések a Pp. 228. § (4) bekezdésének második mondata szerint jogerőre emelkedtek.

A felperes fellebbezése a perköltség tekintetében túlnyomó részében, az ítélet indokolását érintően teljes egészében megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása szerint a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta a II. rendű alperes perköltségében, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján áfával növelten állapította meg. Az ügyvédi munkadíjösszegezését egyebekben nem részletezte, azonban az ítélet 8. oldal 5. bekezdéséből és a peres iratokból megállapíthatóan a II. rendű alperes dr. **G. R.** ügyvéd tevékenységére 750.000 forint + áfa, korábbi jogi képviselője tekintetében pedig 1.100.000 forint ügyvédi munkadíjat jelölt meg. E két összeg együttesen eredményezi az elsőfokú bíróság által is elfogadott összeget.

A felperes helyesen hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdése értelmében perköltség címén a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár azon kívül felmerült költséget lehet figyelembe venni, melyhez a (2) bekezdés szerint hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd készkiadásait és munkadíját is.

A bíróság a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pereszes felet kötelezi, a 79. § (1) bekezdése értelmében annak összegét a fél által előadott és szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg azzal, hogy amennyiben a fél ezt nem számítja fel vagy nem igazolja, a per egyéb adatai alapján hivatalból határozza meg a költségeket.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdésének a) pontja szerint a fél pernyertessége esetére a közte és a jogi képviselő között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díjat igényelheti, amennyiben ilyen díjmegállapodás a fél és az ügyvéd között nincs, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a 3. § szerint állapítja meg. Ebben az esetben a polgári perben az elsőfokú eljárás ügyvédi munkadíja a pertárgy értékének meghatározott százaléka, míg a 3. § (3) bekezdése szerint amennyiben a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5.000 forint, de legalább 10.000

forint.

Az elsőfokú bíróság a perköltség körében az IM rendelet ez utóbbi rendelkezésére, a 3. § (3) bekezdésére utalt, ugyanakkor a per adataiból az állapítható meg, hogy ténylegesen a II. rendű alperes jogi képviselőt ellátó Garamvölgyi Ügyvédi Iroda által 23/A/1 alatt csatolt ügyvédi megbízási szerződést és az ahhoz benyújtott tételes óra/díj elszámolás adatait vette figyelembe a 750.000 forint + áfa összegű munkadíj elfogadásával. Ugyancsak 23/A/1 alatt került benyújtásra a II. rendű alperes és a dr. **M. Á.** egyéni ügyvéd közötti, 2015. december 14. napján kelt megbízási szerződés, valamint a 2016. januártól 2016. november végéig havi 100.000 forint, összességében 1.100.000 forint megbízási díjra vonatkozó ügyvédi kimutatás. A korábbi jogi képviselő munkadíjaként ezt az összeget fogadta el, amit alátámaszt a Garamvölgyi Ügyvédi Iroda részére megállapított bruttó 952.500 forint és a 2.052.500 forint közötti különbözet mértéke.

A per iratai szerint a II. rendű alperes jogi képviselőt azonban dr. **M. Á.** ügyvéd korábbi jogi képviselőként nem látta el, mivel a II. rendű alperes a keresetlevél kézbesítését követően, 2016. június 23-án a Paulicska Ügyvédi Irodának, dr. **P. T.** nak adott meghatalmazást, amit 2016. június 28-án az érdemi ellenkérelmét tartalmazó előkészítő irat mellékleteként csatolt (5/A). Dr. **P. T.** ügyvédi megbízása az új jogi képviselő bejelentése szerint 2016. szeptember 6-án megszűnt, mivel 2016. szeptember 9-től a 2016. augusztus 18-án kelt megállapodás és a 2016. szeptember 7-én kelt ügyvédi meghatalmazás alapján (15/A/1) a Garamvölgyi Ügyvédi Iroda látta el a II. rendű alperes perbeli képviselőt az elsőfokú eljárás befejezéséig és jelenleg is. A felperes fellebbezésében megalapozottan hivatkozott ezért arra, hogy a dr. **M. Á.** ügyvéddel kötött megbízási szerződést és az arra tekintettel fizetett 1.100.000 forint megbízási díjat a II. rendű alperes perköltségeként nem lehetett a perben elszámolni. Az elsőfokú bíróság csak a Paulicska Ügyvédi Iroda által az IM rendelet 2. §-a szerinti megbízási szerződés és a 3. § (1) bekezdésben hivatkozott díjmegállapodásra lehetett volna tekintettel.

A Paulicska Ügyvédi Iroda azonban az ügyvédi munkadíját a II. rendű alperessel létrejött ügyvédi megbízási szerződés és díjelszámolás alapján nem kérte, így felszámítására csak az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése szerint volt lehetőség, azaz az elsőfokú bíróság a korábbi jogi képviselő eljárásával felmerült és a Pp. 79. §-a szerint a per adatai alapján megállapított ügyvédi munkadíjat vehette volna figyelembe az alábbiak szerint:

A II. rendű alperes jogi képviselőjeként dr. Pulicska Tamás 5. sorszám alatt 3 oldalas előkészítő iratot nyújtott be a felperes keresetének kézbesítését követően. A jogi képviselő azonban a 2016. június 28-án tartott első tárgyaláson nem jelent meg, az augusztus 3-i tárgyaláson ügyvédjelöltje járt el, aki azonban nem volt jogosult a II. rendű alperes nevében nyilatkozatot tenni. Az így kifejtett ügyvédi tevékenységre a keresetlevél tanulmányozására, az előkészítő irat összeállítására és a II. rendű alperessel való egyeztetésre figyelemmel 4 óra ügyvédi tevékenység lehet reális. A perben dr. **M. Á.** a Paulicska Ügyvédi Iroda helyetteseként járt el a 2016. augusztus 23-án kelt helyettesítési meghatalmazással, és a 2016. augusztus 25-én tartott tárgyaláson vett részt. A tárgyalás 10 órától 12 óra 30 percig, azaz két és fél órán át tartott. Erre a tárgyalást megelőző felkészülést is értékelve 5 óra munka fogadható el, így összességében a korábbi jogi képviselő által kifejtett tevékenységre 9 óra lehet megalapozott. Így 20.000 forint/óra átlagos, a jogi képviselők elszámolásait is figyelembe véve nem eltúlzott összeg alapulvételével 180.000 forint + 48.600 forint áfa, összességében 228.600 forint lehet a korábbi jogi képviselő tevékenységével felmerült költsége a II. rendű alperesnek. Ehhez hozzá kell számítani a Garamvölgyi Ügyvédi Iroda bruttó 952.500 forintban elfogadott, a fellebbezéssel sem támadott ügyvédi munkadíját, az IM rendelet szerint megállapítható perköltség összege így a II. rendű alperes javára összesen 1.181.100 forint.

A II. rendű alperesnek ezt meghaladó ügyvédi munkadíj igénye, így a dr. **M. Á.** ügyvéd által kötött megbízási szerződésre tekintettel kifizetett 1.100.000 forint megbízási díj a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján nem fogadható el, mivel a szerződés nem a perbeli ügy ellátására, hanem általában a II. rendű alperes részére ügyvédi szolgáltatás nyújtására vonatkozott. A fellebbezésben ezért megalapozottan állította a felperes, hogy az elsőfokú bíróság ezt tévesen vette figyelembe a II. rendű alperes perköltségeként és marasztalta ennek teljes összegében.

A Fővárosi Ítélet tábla a kifejtettek alapján az ítéletnek a felperest a II. rendű alperes javára perköltségben marasztaló rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta és a perköltség összegét 871.400 forinttal csökkentve 2.052.500 forintról 1.181.100 forintra leszállította.

Az ítélet indokolása ellen előterjesztett fellebbezés körében az ítélet tábla egyetértett a felperessel abban, hogy a gépjármű követési szolgáltatáshoz használt szoftver tulajdonának, illetve felhasználási jogosultságának kérdése, így az ítélet indokolásának tényállási részében található és kifogásolt megállapítások nem állnak szoros összefüggésben a per tárgyával, a tisztességtelen piaci

magatartást megvalósító, a keresetben megjelölt és az elsőfokú bíróság által elbírált tisztességtelen verseny tilalmát jelentő Tpv. 2., 4., és 5. §-aiban megfogalmazott jogsértő magatartásokkal. A tényállás szempontjából ezek a tények nem bírnak jelentőséggel figyelemmel arra is, hogy a felperes és az I. rendű alperes törvényes képviselője **K. B.** között a szoftver tulajdonjogának megállapítása és kiadása tárgyában további peres eljárás van folyamatban. A felperes helytállóan hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan nem folytatott le bizonyítást, a kereseti kérelem és az alperesek érdemi ellenkérelmének előadását követően a bizonyítási teherre vonatkozó felhívásában (11. jkv. 2. oldal) a szoftver tulajdonjogára, illetve a felhasználási jogokra a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatást nem adott, azaz maga is úgy ítélte meg, hogy az a jogvita elbírálása szempontjából jelentőséggel nem bír, ezért e körben a felek bizonyítási kötelezettségét nem határozta meg. Ilyen felhívást a későbbi, **K. B.** személyes meghallgatását tartalmazó (24. sorszámú) jegyzőkönyvben és az azt követő végzéseiben sem intézett a felekhez, e körben a felek a bíróság külön felhívása és tájékoztatása nélkül tettek érdemi nyilatkozatokat és észrevételeket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az I. rendű alperes tisztességtelen piaci magatartását állapította meg a 2015. december 3. és 2015. december 7. napja között kiadott e-mailben megfogalmazott nyilatkozat alapján. Sem a felperes, sem az I. rendű alperes az ítélet e rendelkezését és az ehhez kapcsolódó jogi érvelést nem támadta, így az jogerőre emelkedett. A jogi indokolásból kitűnően és a felperes keresete alapján az elsőfokú bíróság a Tpv. 5. §-ában foglalt bojkottfelhívásnak nevezett magatartás megvalósulását állapította meg az I. rendű alperes részéről, és az erre vonatkozó további jogsértéstől tiltotta el. A kereseti kérelem ezen túl a Tpv. 4. §-a alapján a felhíváshoz szükséges ügyfél címlista megszerzésével összefüggésben az üzleti titok tisztességtelen módon való megszerzésére, illetve felhasználására vonatkozó magatartást érintette, amit az I. és a II. rendű alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság megalapozatlannak talált. Ebből következik, hogy mind a kereseti kérelem, mind az ítélet jogalapja szempontjából csak azoknak a ténymegállapításoknak van jelentősége, amelyek az ügy fentiek szerinti, érdemi eldöntése szempontjából relevánsnak minősülnek.

A Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az ítélet indokolásában röviden elő kell adni az általa megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, és hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken az ítélete alapszik. Az indokolás része a ténybeli indokolás, azaz a tényállás, ennek rögzítése azonban csak olyan terjedelemben szükséges, amennyiben az a perbeli jogvita eldöntésének szempontjából releváns. A tényállásnak nem kell valamennyi, a felek által fontosnak ítélt tényállási elemet, ténymegállapítást tartalmaznia.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásnak ugyanakkor jelentősége van az anyagi jogerő (Pp. 229. § (1) bekezdése) szempontjából tekintettel arra, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt, ugyanazok a felek - ide értve azok jogutódait is - egymás ellen új kereset indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek. E rendelkezés megfelelő értelmezéséből következik, hogy az anyagi jogerő tárgya a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így pl. a felek közötti jogviszony minősítése, mely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság sem térhet el (BH2002. 235.). A jogerő hatás tehát a jog azonossága mellett a tényalap azonosságára is kiterjed, így a felek között ugyanabból a ténybeli alapról származó ugyanazon jog iránt újabb per már nem indítható (Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja).

A jogerő hatás azonban csak a döntés alapjául szolgáló releváns tényhez kapcsolódik, ami a perbeli jogvita esetén nem más mint az, hogy az I. rendű alperes 2015. december 3. és december 7. között az ítélet rendelkező részében megfogalmazott tartalmú e-mailt küldött az ügyfeleknek. A jogerős ítélet alapján a rendelkező részben meghatározott nyilatkozat tekintetében nem tehető a továbbiakban vitássá, hogy azzal az I. rendű alperes a tisztességtelen piaci magatartás jogsértését valósította meg. A bojkottfelhívás tartalmának valódisága azonban - ahogyan arra az elsőfokú bíróság a jogi indokolásban maga is utalt (9. oldal, alulról harmadik bekezdés) - a kereset elbírálása szempontjából nem bírt jelentőséggel, az elsőfokú bíróság ezért is rögzítette, hogy a szolgáltatás alapját képező szoftverrel összefüggő, a szellemi tulajdont érintő felek közötti jogvita megítélése sem jogosítja fel az I. rendű alperest a sérelmezett tartamú levél kiküldésére. A bojkottfelhívást tartalmazó I. rendű alperesi nyilatkozat nem vitásan utal a felperesi szolgáltatás nyújtásához kapcsolódó szoftver kérdésére, az idézett szövegrész 5. bekezdésében utalás található arra, hogy a szoftver technikai megoldás felhasználási jogának a jogosultja a K-Systems Informatika I. rendű alperes, azonban az ítélet jogi indokolásából megállapíthatóan az elsőfokú bíróság nem ennek, hanem a kiküldött e-mail tartalmának tulajdonított jelentőséget, azaz annak, hogy alkalmas volt arra, hogy a címzettek a felperessel fennálló gazdasági kapcsolatukat megszakítsák, és azt más szolgáltatótól vegyék igénybe. A jogvita eldöntésekor tehát az erre vonatkozó, ezt megalapozó tényeknek volt jelentősége, de annak, hogy a felperesi társaság tulajdonosai közötti viszony megromlását mi eredményezte, az ügyfelek számára nyújtott szolgáltatás részét képező szoftver melyik társaság, vagy személy tulajdona, arra felhasználási jogosultságot ki, mikor és milyen

körülmények között szerzett, azt ki, mikor, milyen néven fejlesztette vagy hogyan fejlesztette tovább, a jogvita elbírálása és a tisztességtelen bojkottfelhívást eredményező magatartás szempontjából nem bír relevanciával. Az ezt érintő ténybeli megállapítások releváns ténynek nem tekinthetők arra is figyelemmel, hogy e körben a felek között külön peres eljárás van folyamatban.

A felperes emellett megalapozottan hivatkozott arra, hogy a fellebbezés első pontjában megjelölt helyzetmeghatározó online projekt (...) elnevezés csak **K. B.** személyes meghallgatásakor merült fel, az I. rendű alperes korábbi nyilatkozatai, érdemi ellenkérelme erre vonatkozó előadást nem tartalmazott, az egyéb csatolt okiratokból és az I. rendű alperes nyilatkozataiból is elsősorban az állapítható meg, hogy az érintett szoftvert az I. rendű alperes fejlesztette ki. További bizonyítás hiányában így arra vonatkozó egyértelmű ténymegállapítást nem lehetett tenni, hogy a **K. B.** által ... szoftvernek nevezett rendszer és a felperes által ...-nek minősített szoftver mennyiben azonosak, arra felhasználási joga kinek volt figyelemmel arra is, hogy a felperes mind a keresetlevelében, mind az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmére adott válasziratában, de a 2017. május 25-i tárgyalást követő beadványaiban (26., 27. sorszámú észrevételek) is vitatta a **K. B.** által előadottakat, valamint következetesen képviselte azt az álláspontját, hogy a szoftver a társasági szerződés 9.3.1. alapján a tulajdona. Hangsúlyozza ugyanakkor az ítélet tábla, hogy e körben további bizonyítás lefolytatására nem volt szükség, mivel a jogvita nem a szoftver használatára való jogosultságon, vagy annak tulajdonjogán, hanem az I. rendű alperes által e-mailben küldött nyilatkozat tartalmának értékelésén alapult. Az 5. pontban megjelölt és a 2017. május 25-i tárgyalási jegyzőkönyvben is szereplő, a felperes által nem vitatottként rögzített nyilatkozattal szemben ugyanakkor a felperes további beadványaiban ellentétes állításokat tett, így azt a felperes által nem vitatott tényként az ítélet tényállásában - további bizonyítás hiányában - nem lehetett megállapítani és rögzíteni.

Az ítélet tábla a kifejtettekre tekintettel az ítélet indokolásából a fellebbezésben 1.)-5.) alatt megjelölt szövegrészek mellőzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezés az ítélet indokolását érintően az I. rendű alperes vonatkozásában megalapozott volt, így az ezzel felmerülő perköltségben az ítélet tábla az I. rendű alperest marasztalta. A felperes jogi képviselőjének munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg, melynek során figyelembe vette, hogy az indokolást érintően a pertárgy értéke nem határozható meg, így az I. rendű alperest 15.000 + áfa megfizetésére kötelezte.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán az Itv. 48. §-a szerinti 8.000 forint le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján ugyancsak az I. rendű alperes köteles az államnak megfizetni.

A II. rendű alperes tekintetében az 1.100.000 forint perköltségre vonatkozó fellebbezés nagyobb részben eredményre vezetett, a perköltség jelentős leszállítását figyelembe véve a pernyertesség aránya a felperes javára 80%-ban határozható meg. Az ítélet tábla a II. rendű alperest ennek arányában a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a nagyobb részt pernyertes felperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései szerint megállapított 20.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjának megfizetésére. A feljegyzett fellebbezési illeték összege az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján 88.000 forint, ebből a 80%-os pernyertességre tekintettel a II. rendű alperes 70.400, míg a felperes 17.600 forint megfizetésére köteles az államnak a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2018. január 17.

. Sándor Ottó s. k.

a tanács elnöke

. Buglyó Gabriella s. k.

előadó bíró

. Balsai Csaba Zoltán s. k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő